

videre“. Dette Udtryk, synes jeg, er klart og giver ikke Plads for Misforstaaelser. Det giver heller ikke Sparekasser Adgang til at komme ind paa virkelige Bankforretninger, og en saadan Adgang ønsker jeg heller ikke, de skal have; men Spørgsmaalet har navnlig Betydning paa Pladser, der ikke har Banker, og dette gælder f. Eks. adskillige Fiskepladser, hvor det vil være en meget stor Gene, hvis Fiskerne hindres i at faa deres Veksler diskonteret i den derværende Sparekasse. Jeg vilde meget have ønsket, at man kunde have optaget den tidligere af Ministeren med Tilslutning her fra Tinget opstillede Ordlyd vedrørende dette Forhold. Jeg synes ogsaa, at denne er meget klarere, end hvad der her staar: „Selvskyldnerkaution, denne ogsaa i Vekselsform, eller tilsvarende Sikkerhed.“

Jeg forstaar for øvrigt §§ 1 og 9, der navnlig omhandler Ind- og Udlaansformerne, saaledes, at det er tilladt at bruge Checks i Sparekasser for at uddrage Sparekassemidlerne, og at det er Sparekasserne tilladt at yde Laan som Kassekredit. Jeg tror i det hele taget, det er nødvendigt, naar Sparekasserne overhovedet skal opretholde nogenlunde rimelige Arbejdsvilkaar, at de saa bruger en lidt mere moderne Form for deres Ind- og Udlaan. Nu, hvor Pengene omsættes stærkere og hurtigere end tidligere, bruges Checks ogsaa i langt højere Grad og ligeledes Kassekredit. Det er Former, som baade Kommuner og Andelsvirksomheder sætter megen Pris paa at benytte, og jeg ser ikke, hvorfor man skulde hindre Sparekasserne i at anvende dem. Man maa indrømme — det finder jeg Anledning til at gøre opmærksom paa —, at Sparekasserne har megen Betydning for vore Andelsvirksomheder. Baade Føderstofforeninger, Brugsforeninger, Kvægavlforeninger, Hesteavlforeninger og endogsaa Mejerierne gaar i stor Udstrækning til Sparekasserne for at faa Laan. Forklaringen er den ganske naturlige, at de faar Laanene billigere, og da Sikkerheden i disse Tilfælde absolut maa siges at være den fineste, synes jeg, at man nøje bør vaage over intet at foretage sig, der kan hindre denne Form for Udlaan. Man maa nemlig gøre sig klart, at hvis denne Forskydning af Pengeindlaanene fortsættes, hvorved Indlaanene gaar fra Sparekasserne til Bankerne, maa de nævnte Institutioner foretage en tilsvarende Vandring fra Sparekasserne til Bankerne for at faa deres Laan; og at

den Vandring ikke bliver gratis, er indlysende.

I Lovforslagets § 2, hvor der staar: „Staten fører Tilsyn med Sparekasserne ved en Sparekasseinspektør, der udnævnes af Kongen“, burde der formentlig være tilføjet noget, der staar i det store Løningslovforslag, vi nu er i Færd med at gennemføre, nemlig at Sparekasseinspektøren staar direkte under Handelsministeren. Det vilde vist være rigtigt, at dette ligeledes blev nævnt i dette Lovforslag; det samme gælder med Hensyn til den i Banklovforslaget nævnte Bankinspektør.

Det er med megen Tilfredshed, jeg om § 3 maa sige, at der her virkelig er skabt Garanti for, at der ikke sker Sammenslutning af Banker og Sparekasser. Der har foreligget ikke saa faa Eksempler paa saadanne Sammenslutninger, og jeg tror ikke, de er til Gavn for Samfundet. Jeg vil derfor haabe, at baade den nuværende og den kommende Handelsminister vil benytte den Dispensationsret, der her gives, med megen Varsomhed.

Naar det endelig i § 8 fastslaas, at den, der er Direktør for en Sparekasse, ikke samtidig kan være Medlem af Direktionen af en anden Sparekasse eller Bank, maa jeg sige, at det er absolut rigtigt. Jeg vilde overhovedet finde det rigtigt, at de, der indtager ledende Stillinger ved et af de heromhandlede Institutter, ikke samtidig maa kunne indtage en lignende eller tilsvarende Stilling i et andet Institut, thi den Sammenblanding af Interesser, der derigennem kan opstaa, anser jeg ikke for heldig.

Den højtærede Minister omtalte en Ændring, der i Landstinget er foretaget i §§ 10 og 11 med Hensyn til Underretning til Kautionsister. Det er mig bekendt, at man i Sparekassekredse nærer nogen Frygt for denne Underretningspligt overfor enhver Kautionsist. Forholdet er nemlig det, at der gives adskillige Laan i Sparekasser, blandt andet til de Institutioner, jeg har nævnt, og jeg kan nævne andre saasom Vandinteressentskaber. Det er ret almindeligt, at man i Landsbyer danner Interessentskaber for at forsyne Byen med Vand, og at Tallet paa Kautionsister i et saadant Interessentskab er meget stort. Det sker undertiden, at det ikke netop passer disse Interessentskaber til den stipulerede Termin at præstere det Afdrag, som er forlangt paa Laanet, og hvis Sparekassen i et saadant Tilfælde skal sende